Brátán Erzsébet

Páholyból nézem...

Publio
KIADÓ

Páholyból nézem...

Spirituális versek

Brátán Erzsébet

Publio KIADÓ

Minden jog fenntartva!

2011

Égi üzenet

Küld most angyalokat, igaz prófétákat,
általuk mondat Ő igazságot, százat.
égi csatornákon üzent már eleget,
de nem hallották meg hangját az emberek.

Kóborolnak messze, messze a Forrástól,
egyre távolodnak fénylő önmaguktól,
milliónyi tudat bezárja ablakát,
nem akarja tudni a szeretet szavát.

Földanyánk hű szíve búsan meg- megremeg,
végigfut szent testén a jeges rémület,
érzékeny kis lelke értünk imádkozik,
hogy esendő létünk visszatérjen megint.

Fájdalmában párszor mélán meg - megborzong,
lerázza magáról a sok hulladékot,

nem marad más hátra, mint az ős eredet,
s magukra ismernek tükrében a népek.

Így segíthet nekünk drága szülőanyánk,
hogy méltón viseljük kincsét, a föld porát,
tekintetünk végre magasra emeljük,
hálatelt szívünkkel egymást átöleljük…

Tápláld a tüzet!

Mit neked a pislákolás,
ha felforr a véred,
lételemed a lángolás,
mi elpusztít mindent
- kizárja elmédet -

Futótűzként végigsöpör,
letarolja, amit kell,
felégeti a múltadat,
majd lassacskán elpihen.

Tudatod világosodik,
békét, s csendet tapasztalsz,
lelked egén más fény ragyog,
bíztat, osszad szét magad!
- újjászülettél -

S ha elönt a mély szeretet,

ne tartsd meg a lángodat,

terjeszd messze ezt a tüzet,

gyújtsd fel a világodat!

- lángolj, csak lángolj szabadon –

Add tovább, add tovább,

mindenkit fertőzz meg,

hadd, éltesse önmagát,

tápláljuk a tüzet!

- közösen -

Lehetsz ördög ...

Lehetsz ördög,

lehetsz angyal,

szembe mehetsz a világgal,

egyedül úszhatsz az árral,

- visszavágyódsz önmagadhoz…

Lehetsz jó,

vagy lehetsz rossz,

hová sodor majd a sors?

Bármerre is kalandozz,

- visszavágyódsz önmagadhoz…

Testet öltött

hús-vér ember,

ki voltál egykor, nem számít,

ha a gonosz csókra csábít,

- visszavágyódsz önmagadhoz…

Habár itt vagy,

- idelenn…

s megélheted álmaidat,

dédelgetett vágyaidat,

- visszavágyódsz önmagadhoz…

Ki vagyok én,

és ki vagy te,

mit keresünk az életben?

- egyvalami közös bennünk -

vissza, vissza a forráshoz,

- visszavágyunk önmagunkhoz…

Még gyűjtögetsz

Még gyűjtögetsz,

de nem tudod, minek,

még várod a szebb jövőt,

mi sosem jön el…

Nincsenek, nem voltak,

soha jobb napok,

használd ki a mai,

ezt a pillanatot!

Most van itt az idő,

szeress és ölelj,

a múltban ne időzz,

csak erre figyelj!

Örülj az életnek,

fogadd a szépet,

s magával ragad

így a végtelen…

Ha úgy érzed

Ha úgy érzed,

már minden elveszett,

s végleg elfogytak a célok,

magányos fejed felett

összecsapnak a hullámok

- alámerülsz -

Vég nélkül tobzódsz

fájdalmaid gyönyörében,

s ha mérhetetlen szenvedés átölel,

szíved jégpalotájától

a feltámadó északi szél

küldi feléd jeges leheletét,

- körülfon a kétségbeesés -

Hiába várod a megváltást,

nem fogod megkapni,

nincs már több megbocsátás,

elhagyod a világod…

a halál csókkal üdvözöl,

- átjutsz a túlpartra –

s ott végre meglátod a fontosat…

Adok – kapok

Adok – kapok,

enyém – tied,

fölösleges pofonok,

ahogy szállnak el az évek

továbbadni ezt tudod…

Ide – oda,

alá – fölé,

hánykolódsz a tengeren,

csak egyetlen cél vezérel,

átvészeld az életet.

Térdre borul

sajgó lelked,

nem azt tetted, amit kell,

mindig másra mutogattál,

s elsiklott a szeretet…

Megváltásért

könyörögtél,

mástól vártál megoldást,

a boldogság ott van benned,

ősidőktől adomány…

Az utolsó

pillanatban,

hirtelen majd ráeszmélsz,

használhattad volna jobban,

de már késő – itt a vég…

Hamis ábrándok

Hamis ábrándok szárnyain
alászállsz a fájdalom szigetére,
hol érzelmeid szűk sikátorában tévelyegsz,
s az egyedüllét hűvös oszlopaiba támaszkodva
faltól falig támolyogsz,
azt hiszed, végleg elbuktál…
- elnyel az önsajnálat mocsara -

Nem leled magad a nagyvilágban,
megbabonáz a magányod,
s félelmeid lángnyelvei
mardossák szíved partjait,
áleszmék kalitkájában vergődsz,
s múlt életed piktora
szenvedésed az égre festi,
már nincs idő menekülni,
- a kapu záródik…

Gyere!

Szólít egy hang,

de akaratod nemet kiált,

inkább magadra vállalod

az egész világ kínlódását,

s önként fetrengsz

a gyötrelmek háborgó óceánjában…

Ám egy napon friss vér csörgedezik

a felismerés patakjának

tapasztalatokkal kikövezett medrében,

- sorsod megelégeled -

Nem kell többé színlelt méltatás,

nem kell megbocsátás,

se mesterkélt elfogadás,

- gondolatban felordítasz -